

Cum primesc eu pace cu Dumnezeu?

Născut din nou și totuși fără pace?

Verset călăuzitor: Romani 5.1

Romani 5.1: Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.

Dragă prietene!

M-am bucurat foarte mult, când am auzit despre tine că te-ai recunoscut ca păcătos pierdut, care s-ar fi pierdut veșnic, dacă acum ar trebui să apari înaintea lui Dumnezeu. Tu ți-ai recunoscut păcatele înaintea lui Dumnezeu dar nu ști dacă ele au fost iertate. Și acum întrebi, dacă nu cumva simți prea puțină căință, dacă convertirea ta este suficient de adâncă. Sunt zile în care tu nu te gândești deloc sau gândești foarte puțin la acestea.

Pot înțelege bine gândurile tale, căci și eu am trăit toate aceste lucruri. Mulți ani (eram încă foarte tânăr) am știut că eram pierdut. Ziua nu mă gândeam așa de des la aceasta; însă seara în pat mă cuprindea frica: dacă voi muri în noaptea aceasta, voi fi pierdut pentru totdeauna. Apoi am recunoscut din nou păcatele înaintea lui Dumnezeu și L-am rugat să mă ierte. Însă niciodată nu am fost sigur că ele mi-au fost iertate. Odată mi-a povestit sora mea mai mare, că ea a găsit pace. Am întrebat-o cum a făcut și seara am făcut și eu la fel, desigur fără rezultat.

Când eram de șaptesprezece ani, ședeam într-o seară în patul meu. Eram descurajat și gândeam: toate rugăciunile nu ajută la nimic. M-am rugat deja așa de mulți ani lui Dumnezeu ca să mă salveze, și nimic nu s-a schimbat. În momentul acela Dumnezeu a lucrat în mine gândul: dar stă scris: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9). Nu este aceasta adevărat? Desigur este adevărat, căci Dumnezeu nu minte, m-am gândit eu. Însă după aceea Domnul mi-a arătat clar și ce însemna aceasta pentru mine. Atunci deci păcatele mele erau deja iertate, atunci când pentru prima dată le-am mărturisit sincer înaintea lui Dumnezeu. În momentul acesta a venit liniștea în inima mea, sau mai bine spus, atunci conștiința mea a găsit liniștea. Începând din seara aceea știu că păcatele mele au fost iertate. Niciodată nu m-am mai îndoit de aceasta; căci Dumnezeu a spus-o!

Câtă căință trebuie să simtă omul?

Care a fost deci cauza că au trecut atâția ani până am găsit pace? Fără îndoială una din cauze era că eu aveam un simțământ al păcatului foarte redus și o prea mică conștiință a păcatului. Nu ca și cum Dumnezeu ar pune un etalon și El nu iartă până când conștiința de păcatele noastre și căința noastră nu sunt suficient de adânci. Niciodată încă vreun om la întoarcerea lui la Dumnezeu nu a avut o căință suficientă și o suficientă conștiință de păcat. Abia după convertire vom învăța cât de răi suntem în noi înșine.

Însă Dumnezeu vrea totuși ca noi să avem o cunoștință clară despre starea noastră pierdută. Cu cât această cunoaștere este mai profundă, cu atât convertirea noastră este mai temeinică, cu atât mai clar recunoaștem și sentința pe care am meritat-o, și cu atât mai sinceră este și mărturisirea vinei noastre. Însă și cu atât mai profundă va fi liniștea și pacea, pe care le vom simți după aceea. De aceea Duhul Sfânt lucrează la inima unui păcătos și încearcă să aducă conștiința lui în lumina lui Dumnezeu, pentru ca el să vadă starea lui pierdută, mulțimea păcatelor sale și să înțeleagă ceva din judecata unui Dumnezeu sfânt și drept, pe care El trebuie s-o rostească asupra lui.

Însă nu acesta este esențialul. Decisiv la mine era, că eu priveam la mine și nu la Dumnezeu. Cuvântul Lui nu era destul pentru mine. Când am văzut păcatele mele și știam că am stricat totul, ar fi trebuit să ascult de glasul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu nu este neclar: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele.” Eu așteptam ceva în inima mea și în viața mea, care trebuia să-mi dea siguranță cu privire la iertarea păcatelor mele; însă ar fi trebuit să cred Cuvântul lui Dumnezeu, care îl asigură pe fiecare, care își mărturisește păcatele, că păcatele lui sunt iertate.

Dreptatea lui Dumnezeu

Dumnezeu nu este un judecător pământesc cu o inimă moale, la care este posibil să pedepsească mai blând pe cineva care Îi provocă milă, decât pe altul, care nu înțelege aceasta așa; căci dragostea și harul lui Dumnezeu niciodată nu pot acționa în contradicție cu dreptatea Sa. Aceasta este caracteristica minunată a Evangheliei, că același Dumnezeu, care odată va arăta dreptatea Sa în judecarea fiecărui păcătos, arată acum dreptatea Sa în aceea, că El iartă pe fiecare păcătos, care cu credință în Domnul Isus vine la El, și îi șterge orice vină. „Pentru că dreptatea lui Dumnezeu se descoperă în ea [în Evanghelie] din credință spre credință” (Romani 1.17). „... spre arătarea dreptății Sale în timpul de acum, astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința în Isus” (Romani 3.26).

Îndreptățirea

Realmente Dumnezeu poate acționa numai drept, numai în concordanță cu dreptatea Sa. De aceea omul ar fi pierdut fără să aibă o posibilitate de salvare, dacă Domnul Isus nu ar fi înfăptuit lucrarea de răscumpărare pe Golgota. Dragostea lui Dumnezeu voia să salveze pe păcătos de la pierzarea veșnică; însă aceasta nu era posibil, deoarece dreptatea cerea pedepsirea păcătosului. Și dragostea lui Dumnezeu niciodată nu poate acționa în contradicție cu dreptatea Sa.

Acolo a avut loc lucrul minunat, despre care citim în Evrei 10, Psalmul 40, și așa mai departe. Voia lui Dumnezeu era să salveze pe toți păcătoșii (1 Timotei 2.4). Domnul Isus a devenit Om și a zis: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule!” El a mers la cruce, pentru ca acolo să rezolve problema păcatului. Acolo El a fost făcut păcat, și judecata lui Dumnezeu în privința

păcatului a fost pusă asupra Lui, așa că dreptatea lui Dumnezeu a fost deplin satisfăcută în această judecată.

Însă Domnul a purtat judecata nu din pricina Lui. Căci El era Cel sfânt, Cel curat, Cel care n-a cunoscut păcat. El a purtat păcatul ca locțiitor pentru fiecare care prin credință Îl va primi ca Mântuitor al lui. Acum Dumnezeu poate spune oricui păcătos: „Împăcați-vă cu Dumnezeu” (2 Corinteni 5.20). Și nu numai dragostea Lui, ci și dreptatea Lui cere ca fiecare, care vine la El având credința în Isus, să primească iertarea.

Învierea - dovada dreptății lui Dumnezeu

Punctul acesta vreau să-l analizez mai profund. Domnul Isus a mers la cruce și acolo a purtat în trupul Său toate păcatele aceluia care L-au primit și al celor care Îl vor primi (1 Petru 2.24). De asemenea, El a fost făcut păcat și judecat ca atare (2 Corinteni 5.21; Romani 8.3). „Plata păcatului este moartea” (Romani 6.23), depărtarea de Dumnezeu (Apocalipsa 20.14,15). Aceasta a trebuit Domnul Isus să sufere pe cruce. În orele îngrozitoare El a fost părăsit de Dumnezeu, și la urmă a murit. Dar El a putut spune la cruce: „S-a sfârșit!”

Putea Domnul Isus să rămână în mormânt, după ce El a sfârșit lucrarea de mântuire? Dreptatea lui Dumnezeu, care în primul rând a adus asupra Lui judecata, cerea acum ca El să nu rămână în moarte. Lucrarea era terminată, judecata lui Dumnezeu desăvârșită exercitată și dreptatea lui Dumnezeu deplin satisfăcută. De aceea Dumnezeu L-a înviat dintre morți (Efeseni 1.20). Aceasta este dovada pentru lume și pentru noi, că Dumnezeu a primit lucrarea suplitoare a Domnului Isus și prin aceasta a fost satisfăcut (Ioan 16.8,10). Dacă Domnul nu ar fi înviat, aceasta ar fi dovada că lucrarea nu ar fi terminată. Însă atunci nu ar fi nici mântuire pentru noi (1 Corinteni 15.17,18). Aceasta ne lasă să vedem că centrul Evangheliei este învierea, și orice atac asupra învierii strică Evanghelia. De aceea Romani 4.25 spune: „... care a fost dat din cauza greșelilor noastre și a fost înviat din cauza îndreptării noastre.”

În timpul de har, în care noi trăim, este deci așa, că Dumnezeu spune despre orice om: „... căci toți au păcătuit și nu ajung la gloria lui Dumnezeu.” Însă El mai spune și: „... sunt îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire [scaun al îndurării], prin credința în sângele Lui” (Romani 3.23-25).

Mesajul este „către” toți (oamenii), este însă numai „peste” toți care cred (Romani 8.22). Numai aceia care primesc sentința divină, că ei sunt pierduți, și totodată primesc prin credință pe Domnul Isus, au parte de aceasta.

Deci Duhul Sfânt a lucrat în inima ta și tu ai văzut păcatele tale și starea ta pierdută. Ai mers la Dumnezeu cu acestea și ai mărturisit înaintea Lui ceea ce ești și ce ai făcut. Dumnezeu te-a îndrumat spre Domnul Isus și a spus: „El a murit pentru păcătoși; dacă Îl primești, Eu îți socotesc lucrarea Lui ca fiind făcută pentru tine.” Tu L-ai primit pe Domnul Isus. Acum tu trebuie să crezi și că este adevărat ceea ce spune Dumnezeu, și deci că păcatele tale sunt

iertate. Nu este vorba dacă simțul tău îți spune că totul este în ordine, ci este vorba de ceea ce spune Dumnezeu, și numai aceasta contează. Când în noaptea de paște (Exodul 12) îngerul nimitor a trecut prin Egipt, el a trecut pe lângă casele unde a văzut sângele. Era tot una dacă întâiul născut sau aparținătorii însăși vedeau sângele. Dacă ei au făcut numai ceea ce Dumnezeu a spus, atunci totul era în ordine; dar pentru a avea pace, ei trebuiau să creadă, că ei erau siguri, pentru că Dumnezeu a spus-o.

Ceea ce este minunat în toate acestea este faptul că Dumnezeu este glorificat în toate privințele, dacă El primește pe un păcătos. Este foarte clar că îndurarea Sa, harul Său și dragostea Sa se văd în aceasta; dar aceasta nu este totul. Dacă un păcătos vine la Dumnezeu având credința în Domnul Isus, Dumnezeu îi socotește lucrarea Domnului Isus. Dar pentru că Domnul Isus a purtat în chip desăvârșit judecata asupra păcatului, aceasta înseamnă pentru el: Dumnezeu mă vede ca neavând nici măcar un singur păcat, care ar trebui să mai fie judecat. Deci Dumnezeu este drept, când El declară liber de orice judecată pe un astfel de om și îl îndreptățește. În felul acesta dreptatea lui Dumnezeu este glorificată, dar și adevărul Său; căci El a spus în Cuvântul Său, că El vrea să facă aceasta. Atunci ne devine clar înțelesul exprimării din 1 Ioan 1.9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate”

Dumnezeu știa cine eram noi

Acum tu spui: „Dar eu nu pot constata nici o schimbare. Fac mult mai multe lucruri greșite decât am făcut înainte.” Eu te cred, că tu vezi acum mult mai multe păcate la tine decât înainte. Nici nu poate fi altfel; căci Duhul Sfânt ți-a luminat ochii. Însă Dumnezeu te-a cunoscut deja, atunci când ai venit la El. El cunoștea inima ta, viața ta, toate păcatele, pe care le-ai făcut și pe care le vei mai face. El cunoaște și a cunoscut mult mai mult decât tu îți vei da seama vreodată pe pământ. „Bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu s-a arătat” pe când și noi eram aceia despre care se spune: „Și noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciți, roboți de diferite pofte și plăceri, trăind în răutate și în invidie, vrednici de a fi urâți și urându-ne unii pe alții” (Tit 3.3,4). „Pe când eram noi fără putere, la timpul potrivit, Hristos a murit pentru cei neevlavioși. Dar Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5.6-10; 2 Corinteni 5.20). Ca vrăjmași am fost împăcați cu Dumnezeu!

Noi avem pace cu Dumnezeu

Deci cu toate că Dumnezeu știa în chip desăvârșit cine ești tu, El a dat pe Domnul Isus la moarte, pentru ca tu, dacă crezi în El, să ai viața veșnică. El a spus, că tu trebuie să fi îndreptățit gratis, dacă vii la Dumnezeu având credința în sângele Domnului Isus (Romani 3.23-25). El a spus, că El te va declara liber de toată vina ta, dacă te apropii de El în felul acesta, El fiind îndreptățit să facă aceasta. Aceasta dovedește deci, că El nu mai are nimic împotriva ta, începând din momentul în care tu ai venit la El cu mărturisirea vinei tale. Deci din partea Lui totul este în ordine. Mai ai tu atunci ceva împotriva lui Dumnezeu? Desigur, nu. Tu ai venit la Dumnezeu, deoarece ai recunoscut că ai nevoie de iertare.

Dar de ce nu ai pace? Pace cu Dumnezeu înseamnă desigur, că nu mai este nimic care trebuie pus în ordine între Dumnezeu și mine, totul este în ordine. Deci Dumnezeu nu mai are nimic împotriva ta; căci El te-a îndreptățit, pentru că tu ai crezut în Domnul Isus și de aceea ai parte de răscumpărarea veșnică, pe care Domnul a dobândit-o (Evrei 9.12; Romani 5.1). Și tu nu mai ai nimic împotriva Lui; tu ești împăcat cu Dumnezeu (2 Corinteni 5.20). Deci tu ai pace cu Dumnezeu! Romani 5.1 spune după aceea și: „Deci, fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu!”

Dar eu nu am pace!

Însă tu spui acum: Dar eu nu am pace! – Aceasta este adevărat, căci tu nu ai luat încă pentru tine faptul că pacea este deja demult prezentă. Domnul Isus a făcut pacea. *El* este pacea noastră. Și El ne vestește această pace (Efeseni 2.14-17). „... făcând pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1.20). Începând din momentul în care tu L-ai primit, tu ai parte de această pace. Dar pentru a savura această pace, tu trebuie să crezi că este așa. Tu vei avea pace de îndată ce crezi că Dumnezeu vorbește adevărul, atunci când spune că Domnul Isus a făcut pace pe cruce. Tu faci asemenea soldaților japonezi de pe o insulă din Oceanul Pacific: la cinci ani după terminarea războiului ei trăiau încă în stare de război. Ei așteptau atacuri din partea dușmanului, și așa mai departe, cum este în război, și de ce? Deoarece ei gândeau că mai este încă război, căci ei nu au crezut mesajul de pace. Faptul că tu nu ai încă pace își are motivul adânc în aceea că tu nu crezi fără rezerve Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă pentru tine o pagubă mare. În primul rând dezonoarezi pe Dumnezeu, dacă nu crezi Cuvântul Lui. „Dumnezeu nu este un om, care să mintă” (Numeri 23.19)!

De îndată ce tu crezi pe Dumnezeu și în punctul acesta, Îi poți mulțumi pentru tot ce El a făcut pentru tine, pentru harul Său minunat. Și atunci vei simți pacea în inima ta, nu însă înainte de aceasta. Omul spune: „Mai întâi să văd, după aceea cred!” Dumnezeu spune: „Mai întâi crede, după aceea vei vedea!”

Cu salutări cordiale,
Al tău prieten H.L.H.

Pace cu Dumnezeu și pecetluirea cu Duhul

Întrebare

Nu pot înțelege, cum poate fi o distanță în timp între nașterea din nou și pecetluirea cu Duhul Sfânt.

Răspuns

Așa cum sună întrebarea, răspunsul este foarte simplu. La Rusalii ucenicii au primit Duhul Sfânt, dar nu erau ei născuți din nou înainte de momentul acesta? Și același lucru pot întreba în cazul lui Corneliu și al celor doisprezece ucenici din Faptele apostolilor 19.

Cartea Faptele apostolilor dovedește că poate fi și așa la persoane care se convertesc după ce Duhul Sfânt locuiește pe pământ. Conform cu Faptele apostolilor 9.3-7, apostolul Pavel era întors la Dumnezeu și născut din nou. Conform cu Faptele apostolilor 22.10 el întreabă pe Domnul, ce trebuie să facă el, și aceasta o face numai unul care a fost născut din nou.

Trebuie ținut seama, că nașterea din nou este o cu totul altă chestiune decât pecetluirea și ungerea cu Duhul Sfânt și locuirea Duhului Sfânt în cel credincios. (Aceste trei lucruri sunt trei aspecte ale aceleiași realități.)

Ordinea în care un păcătos devine creștin, conform Cuvântului lui Dumnezeu este următoarea: Duhul Sfânt întrebuițează Cuvântul lui Dumnezeu la conștiința și inima lui. El vede că el este un păcătos pierdut și mărturisește păcatele sale înaintea lui Dumnezeu – și în același moment Duhul Sfânt lucrează în el o viață nouă: nașterea din nou. După aceea Dumnezeu îi spune: Tu mărturisești, că ești un păcătos pierdut? Pentru aceștia Eu am dat pe Fiul Meu. Crede în El și în lucrarea Lui la cruce. Abia după aceea păcătosul poate crede Evanghelia. Și dacă el înțelege aceasta în însemnătatea ei deplină pentru păcatele lui și pentru natura lui rea și crede Cuvântul lui Dumnezeu, că Dumnezeu a fost deplin satisfăcut prin aceasta, atunci el are pace cu Dumnezeu și Duhul Sfânt vine ca să locuiască în el, și prin aceasta el este pecetluit și uns.

El nu poate primi Evanghelia înainte ca el să se convertească și să fie născut din nou. Și el este pecetluit abia după ce el a crezut Evanghelia mântuirii sale (Efeseni 1.13). Și Evanghelia mântuirii noastre o găsim în 1 Corinteni 15.3,4: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, că El a fost înmormântat și că El a fost înviat. Primul aspect are a face cu păcatele noastre (faptele rele); al doilea cu natura noastră rea (noi am fost îngropați împreună cu El); al treilea aspect are a face cu faptul că Dumnezeu a fost deplin satisfăcut (Romani 4.23-25). Și dacă el crede aceasta, are pace cu Dumnezeu și este pecetluit.